

KASS MORGAN
DANIELLE PAIGE

*Ezek
a lányok
igazi
boszorkányok.*

A
HOLLÓK

Dream
válogatás

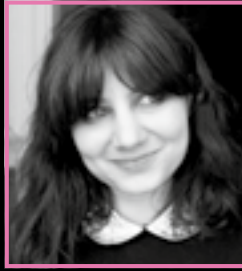
A Kappa Rho Nu, más néven a Hollók, nem egy átlagos főiskolai lányszövetség. Tagjai becsvágyók, gyönyörűek és okosak, és a Westerly Főiskola legbefolyásosabb hallgatói.

Messze földön híresek a bulijaikról. De a Hollók közös titkot őriznek: a szövetség valójában boszorkányok gyülekezete.

Scarlett Winter mindig is tudta magáról, hogy boszorkány, és eltökélt szándéka, hogy a szövetség elnökévé válasszák, ahogy előtte az anyját és a nővérét is. De ha a múltjának egy fájdalmas titka valaha is napvilágra kerül, akkor mindent, de mindent elveszíthet...

Vivi Devereaux-nak sejtelme sincs arról, hogy boszorkány, és sehol sem lakott elég sokáig, hogy barátokat szerezzen. Amikor végre megszerzi a vágyott tagságot, és beléphet a Hollók közé, megfogadja, hogy mindent elkövet, hogy a varázsszövetséghez tartozhasson. Egyedül Scarlett áll az útjában, aki nem tartja alkalmasnak arra Vivit, hogy igazi Holló váljon belőle.

De amikor egy sötét erő bukkan fel a kampuszon, a lányoknak félre kell tenniük a versengést, hogy megmenthessék a szövetségbeli nővéreiket. Valaki a Hollók titkának nyomára bukkant. És ez a valaki mindent megtesz, hogy égni lássa ezeket a boszorkányokat...

© Michael Bisberg

KASS MORGAN

irodalmat tanult a Brownon és Oxfordban, most Brooklynban lakik, ahol örökösen attól retteg, hogy összedőlnek az IKEA könyvespolcai, és viktoriánus regények meg sci-fi könyvek halmai alá temetik. Kass a szerzője a 100-sorozatnak.

© Laura Hanfin

DANIELLE PAIGE

a The New York Times bestsellerszerzője. Mielőtt YA regényeket kezdett írni, a tévénél dolgozott, ahol az American Award Writers Guild-jének díját is elnyerte, és több ízben jelölték Daytime Emmyre. A Columbia Egyetemen diplomázott, és jelenleg New Yorkban él.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.instagram.com/kassmorganbooks

www.daniellepaigebooks.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„A lányoknak össze kell fogniuk a szövetség többi tagjával, hogy kiderítsék, ki zaklatja őket, és ki akarja napvilágra hozni, hogy boszorkányok. A világuk könnyed felvázolása varázslattal teli történetet teremt, miközben a cselekmény középpontjában továbbra is a múlt rejtélyei állnak. Minden misztikus jel arra mutat, hogy a lányok együtt lehetnek csak még erősebbek.”

School Library Journal

„Ez a regény egykettőre a tárgyra tér, gyorsan és mesterien bontakoztatja ki a cselekményt Scarlett és Vivi egymást váltó szemszögeiből. A mágikus rendszer összetett és eredeti, és ügyesen keveri az egyetemi szövetségi életet a természetfölötti, titokzatos légkörrel... Ez a kiválóan felépített regény kézzelfogható atmoszférát teremt, és nyaktörő sebességgel halad előre.”

Kirkus Reviews

„A szerzők a varázslat zárt világát elegyítik az előkelő, déli szépségek gyűlölködésével, miközben itt-ott szédítő varázslatot tárnak elénk... Csodálatosan eredeti szóhasználat, kitűnően szerkesztett cselekmény és izgalmas meglepetések teremtik meg a magával ragadó, varázslatos hangulatot, ami a könyv lapjairól árad.”

Publishers Weekly

Dream
válogatás

KASS MORGAN
DANIELLE PAIGE

A HOLLÓK

—• részlet •—

ELSŐ FEJEZET

Vivi

Vivian – Daphne Devereaux a lánya szobájának ajtajában állt, az arca eltorzult az elviselhetetlen szenvedéstől. Még a kíméletlen renói hőségben is földig érő, arany bojtokkal szegélyezett fekete pongyolát viselt, sötét, rakoncátlan fürtjeit pedig bársonykendővel kötötte fel. – Nem mehetsz el. Rossz előérzetem van.

Vivi az anyjára pillantott, elfojtott egy sóhajt, és folytatta a pakolást. Aznap délután a savannah-i Westerly főiskolára készült, és próbálta az életét két bőröndbe és egy hátizsákba gyömöszölni. Vivinek szerencsére óriási volt a gyakorlata. Valahányszor Daphne Devereaux-nak „megérzése” támadt, rendszerint másnap reggel elutaztak, kifizetetlen lakbért és becsomagolatlan holmikat hátrahagyva – vesszen, ami marad. „Egészséges dolog az újrakezdés, cukorfalat”, mondta Daphne a nyolcéves Vivinek, aki könnyörgött, hogy visszamehessen Philipért, a plüss vízilóért. „Nem akarhatsz ennyi rossz energiát magaddal vinni.”

– Hadd találgassak – válaszolta most Vivi, és könnyeket tuszkolt a hátizsákjába. Daphne is költözni készült, Renóból Louisville-be, és Vivi nem bízott benne, hogy magával viszi a könyvtárát. – Erőteljes sötétséget láttál közeledni felém.

– Nem biztonságos számodra a... az a hely.

Vivi lehunyta a szemét, és nyugalmát egy mély lélegzetvétellel bízta. Az anyja hónapok óta képtelen volt ki-

mondani a *főiskola* szót. – Westerlynek hívják. Nem egy káromkodás.

Távolról sem volt az. Inkább Vivi mentőöve. Megdöbent, amikor teljes ösztöndíjat kapott – egy olyan főiskolára, amit elérhetetlennek hitt. Vivi mindig is szorgalmasan tanult, de három középiskolába is járt – kettőt ezek közül a tanév közepén kezdett el –, és a bizonyítványában éppen annyi hiányosság volt, mint ahány ötös.

Daphne azonban acélosan ellenezte.

– Utálni fogod – közölte elképesztő meggyőződéssel. – Soha nem tenném be a lábam arra a főiskolára.

Ez volt a döntő érv. Ha az anyja ennyire gyűlöli, minden bizonnyal ez a tökéletes hely Vivi számára, hogy vadonatúj életet kezdjen.

Miközben Daphne gyászosan álldogált az ajtóban, Vivi a sárguló falra ragasztott naptárat nézte, amit a Westerly küldött – ez volt az egyetlen dekoráció, amihez vette a fáradságot, és hajlandó volt feltenni. Az évek során egymást követő lakásaik közül ezt kedvelte a legkevésbé. Stukkógiccses, két hálósobás lakás volt egy renói zálogház fölött, ráadásul cigarettától és elkeseredéstől bűzlött, csakúgy mint Nevada egész poros állama. A naptár képei – a repkénnyel befuttatott épületek és a spanyol mohaszakállas tölgyek – a reményt sugározták felé. Egy olyan jövőre emlékeztették, amit az anyjától és a baljós előjeleitől távol ki-harcolhat magának.

De aztán meglátta a könnyeket az anyja szemében, és ettől a feszültség némileg alábbhagyott benne. Bár Daphne páratlan tehetséggel megáldott színésznő volt – elengedhetetlen képesség, ha valaki abban utazik, hogy idegeneket foszt meg a pénzüktől –, a sírást sosem tudta megjátszani.

Vivi félbehagyta a csomagolást, és a zsúfolt hálósobán átvágyva az anyjához lépett.

– Minden rendben lesz, anya – vigasztalta. – Nem leszek távol sokáig. Mire észbe kapnál, jön a hálaadás, én pedig itthon leszek.

Az anyja szipogott, és kinyújtotta sápadt karját. Vivi is olyan világos bőrű volt, mint az anyja, vagyis negyedóra alatt leégett a sivatagi napon.

– Nézd csak, mit húztam ki kereszt lapodnak. Tarot-kártyalap volt. Daphne abból élt, hogy „kártyából jóslott” a szomorú, boldogtalan embereknek, akik felkeresték, és sok pénzt perkáltak az ostoba közhelyekért cserébe: *Igen, a lusta férje hamarosan állást talál; Nem, a csavargó apja nem gyűllöli magát, sőt ő is szeretné önt megtalálni...*

Gyerekkorában Vivi szívesen nézte a gyönyörű anyját, ahogy bölcsességével és ragyogásával elkápráztatja az ügyfeleket. De ahogy idősebb lett, látni, amint az anyja hasznót húz mások fájdalmából, rossz szájízt hagyott benne. Utálta, hogy az anyja kihasználja azokat az embereket, mégsem tehetett ellene semmit. Daphne jósdája volt az egyetlen bevételi forrásuk, csakis így fizethették az ócska albérleteket és a leértékelt élelmiszereket.

De ennek vége, gondolta. Vivi végre megtalálta a kiutat. Egy új kezdetet távol az anyja impulzív viselkedésétől, aminek köszönhetően állandóan felszámolták az életüket pusztán Daphne „megérzéseire” alapozva.

– Kitalálom – mondta Vivi, és felvonta a szemöldökét, amikor a kártyára pillantott az anyja kezében. – Halál?

Az anyja tekintete elsötétült, és amikor megszólalt, máskor dallamos hangja dermesztően éles és összeszedett volt.

– Tudom, hogy nem hiszel a tarot-ban, Vivi, de most az egyszer hallgass rám.

Vivi elvette, és megfordította a kártyát. És valóban egy kaszát fogó csontváz meredt rá: szeme helyén üres-

ség ásított, a szája szinte víg vigyorra húzódott. Testetlen karja-lába kiemelkedett a termékeny földből, a háttérben leáldozóban volt a nap a vérvörös égen. Vivi különös szédülést érzett, mintha egy mély szakadék szélén állna, és egy irdatlan űrbe nézne le a hálószebója helyett, ahol az egyedüli kilátást az utca túloldalán lévő sárga ARANYAT VESZÜNK neonfelirat nyújtotta.

– Mondtam, hogy a Westerly nem biztonságos, legalábbis az olyanok számára, mint te – suttozta Daphne. – Képes vagy a fátyol mögé látni, ami miatt a sötét erők célpontjává válhatsz.

– A fátyol mögé? – ismételte meg fáradtan Vivi. – Azt hittem, mostanában már nem mondasz ilyesmiket. – Vitit a gyerekkora alatt Daphne próbálta bevonni a tarot, a szépszok és a kristálygömbök világába; állította, hogy Vivinek „különleges ereje” van, ami csak arra vár, hogy felszabaduljon. Még arra is megtanította, hogy egyszerűbb jóslásokat végezzen az ügyfeleknek, akiket megigézett a látvány, hogy egy kisgyerek a szellemekkel társalog. Vivi azonban végül rájött az igazságra: nincs semmilyen hatalma, és az anyja csak kihasználja.

– Nem irányíthatom, milyen kártyát húzok. Bolondság nem tudomást venni egy ilyen figyelmeztetésről.

Odakint dudáltak, valaki káromkodott. Vivi felsóhajtott, és megrázta a fejét.

– De te magad tanítottál, hogy a Halál az átalakulás jelképe. – Vivi megpróbálta visszaadni a kártyát az anyjának, ám Daphne konokul az oldalához szorította a karját. – Nyilván ezt jelenti. A főiskola az új kezdet.

Nem lesz több váratlan költözés az éjszaka közepén új városokba, nem szedik a sátorfájukat, amikor Vivi végre új barátságokat köt. A következő négy évben végre magára találhat, mint egy normális főiskolás. Barátokat szerez, tár-

sasági élete lesz, esetleg beiratkozik néhány tanórán kívüli tevékenységre, vagy legalább kigondolhatja, miket szeretne csinálni. Annyit költöztek, hogy nem volt alkalma bármiben is kitűnni. Három hónap után abba kellett hagynia a fuvolázást, a softballt a szezon közepén adta fel, és olyan sokszor volt újrakezdő a franciában, hogy csupán egy dolgot tanult meg elfogadhatóan mondani: *Bonjour, je m'appelle Vivian. Je suis nouvelle.*

Az anyja megrázta a fejét.

– Amikor a jövődöt olvastam, a Halált a Kard Tízes és a Torony kísérték. Árulás és váratlan erőszak. Borzalmas érzésem van, Vivian...

Vivi feladta, és berakta a kártyát a bőrröndjébe, aztán félnyúlt, és megfogta Daphne két kezét.

– Nagy változás ez mindkettőnk számára. Nem baj, ha felzaklat. Elég, ha annyit mondasz, hogy hiányozni fogok, amit egy hétköznapi szülő mondana, ahelyett, hogy a szellemvilágból érkező jeleket faragnál belőle.

Az anyja erősen megszorította a kezét.

– Tudom, hogy nem dönthetek helyetted...

– Akkor ne is próbálkozz tovább! Kérlek. – Vivi összefonta az ujjait, ahogy kiskorában tette. – Nem akarom veszekedéssel tölteni az utolsó napunkat.

Daphne magába roskadt, mintha rájött volna, hogy elvesztette a csatát.

– Ígérd meg, hogy óvatos leszel! Ne feledd, hogy a dolgok nem mindig azok, amiknek látszanak! Még az is veszélyes lehet, ami jónak tűnik.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy titkon gonosz vagyok?

Az anyja megsemmisítő pillantást vetett rá.

– Csak használd az eszedet, Viv.

– Határozottan ezt fogom tenni. – Vivi szélesebben mosolygott, amitől Daphne a szemét forgatta.

– Egy végtelenül önző embert neveltem belőled. – De az anyja azért odahajolt, hogy megölelje.

– Téged okollak, a „magad vagy a varázs, és bármit meg tudsz tenni” kijelentések miatt – mondta Vivi, aztán elengedte az anyja kezét, hogy becipzárassa a bőröndöt. – De ígérem, körültekintő leszek.

És így is lesz. Tudta, hogy egy főiskolán történhetnek rossz dolgok. A rossz dolgok bárhol megtörténhetnek – de Daphne önmagát ámítja, ha azt hiszi, valami ostoba tarot-jóslat bármit is jelent. Olyasmi, hogy varázslat, nem létezik.

Legalábbis Vivi ezt hitte.

MÁSODIK FEJEZET

Scarlett

Nem mi választjuk a nővéreinket, hanem a varázslat, mondta Névekkal ezelőtt Minnie, a dadusa, mielőtt Scarlett belépett a Kappa Ró Nűbe. Scarlettnek most jutottak eszébe a szavai, amikor az anyja behajtott a Westerly főiskola kampuszának kovácsoltvas kapuján, és elhaladt a csoportokba verődött lányok mellett. Némelyikük – fiatal és ideges – bőrröndöt szorongatott, mások mohó pillantással méregették a kampuszt, mintha a meghódítására törekednének. A lányok tengerében ott volt a Kappa-újoncok új nemzedéke. Új Hollók, ahogy a lányok magukat nevezték, akik – ha minden Scarlett tervei szerint alakul, és a mágia is engedi – szűk egy éven belül a vezetőjükként fognak Scarlettre tekinteni.

Scarlett szabadabbnak és erősebbnek érezte magát, amint maguk mögött hagyták a kaput, mintha kilépne a családjá árnyékából a fényre. Az egésznek nem igazán volt értelme, hiszen Marjorie, az anyja és Eugenie, a nővére mindenütt jelen voltak a Kappa-házban. Az arcuk nézett vissza rá a falakat beborító csoportképekről. A nevük hagyta el az idősebb lányszövetségi tagok ajkát. Nyomot hagytak Scarlett előtt. De bármennyire is nyomasztotta a vele szemben támasztott elvárás, Scarlett eltökélte, hogy mindenkinek megmutatja: a legjobb Winter még hátravan. Elnök lesz, ahogy előtte az anyja és a testvére, de náluk jobb, okosabb és felejtethetlenebb. Ez a legszebb abban,

ha valaki a sor végén érkezik: még felülmúlhatja a többieket. Scarlett mindenesetre ezzel hitegette magát.

– Igazán a piros ruhát kellett volna felvenned – jegyezte meg Marjorie, és összevont szemöldöke alól a lányára nézett a visszapillantó tükörben. – Elnökhöz illőbb. Hatalmat kell sugallnod, ízlést, vezetést, hozzáértést...

Scarlett látta az anyja mögött önmaga mását a tükörben. Ő, Eugenie és Marjorie a barna három eltérő árnyalatát képviselték. Részrehajlás nélkül mind a hárman feltűnő jelenségek voltak, de Eugenie az anyja kiköpött mása volt, míg Scarlett egészen különleges megjelenésű volt hegyes orrával és távolülő szemeivel. Kisebb korában irigyelte az anyját és Eugenie-t, amiért külsejük minden részletében megosztottak, egészen a tökéletes orrukig.

Scarlett lesimította A-vonalú zöld ruháját.

– Kétlem, hogy Dahlia az első napon viselt ruha alapján nevezné ki a következő Kappa-elnököt, mama. És Scarlett névvel öröset viselni egy kissé túl precíz.

Marjorie arca halálos komolyságot öltött.

– *Mindent* figyelembe vesznek, Scarlett!

– Igaza van – erősítette meg Eugenie az anyósülésről.

– Hallgass csak a nővéredre. Kétszer egymás után lett elnök – jelentette ki Marjorie büszkén. – És most rajtad a sor, hogy tovább vidd a családi hagyományt.

Eugenie gúnyosan elmosolyodott.

– Hacsak nem elégszel meg azzal, hogy a kívülállóként figyeld az eseményeket.

– Szó sincs róla – Scarlett kihúzta magát. – Hiszen Winter vagyok, nem? – Dühösen a nővére meredt. Fogalma sem volt, miért akarta Eugenie mindenáron elkísérni az első napján, hiszen örökké azt hajtogatta, milyen elfoglalttá teszi az ügyvédjelölti munka az anyjuk irodájánál. Persze, Eugenie minden alkalmat megragadott, hogy

helyre tegye Scarlettet, beleértve az első ülés kisajátítását a kocsiban Scarlett nagy napján, míg a hűgának be kellett érnie a hátsó üléssel.

– Ezt soha ne feledd, kedvesem – bólíntott hevesen az anyjuk.

Kicsit arrébb csúszott az ülésen, hogy hátranézhesen a lányára, és Scarlettet megcsapta a parfümje könnyű jázmin illata. Éppen úgy, mint amikor gyerekkorában az anyja az irodában töltött hosszú nap után besurrant a szobájába, hogy puszt nyomjon a homlokára. Scarlett csak színlelte az alvást, habár Marjorie nagyon vigyázott, ne hogy felkeltse. Ebből tudta, mennyire fontos az anyjának, amit Scarlett nem mindig érzett napközben.

De az anyjuknak az volt a legfontosabb, hogy mindkét lánya a nyomdokaiba lépjen, és a Kappa elnöke legyen. Scarlett úgy nőtt fel, hogy folyton ezt hallotta: *Egy Kappa-elnök nem csak egy személy. Mindent meg kell testesítenie: észt, stílusérzéklet, kedvességet. Olyan lánynak kell lennie, aki azonos mértékben ébreszt irigységet és tiszteletet. Olyannak, aki maga elé helyezi a nővéreit, és elég hatalma van, hogy megváltoztassa a világot.*

Amióta csak az eszét tudta, Scarlett tisztában volt vele, hogy boszorkány, és a Kappa a rendeltetése. Elengedhetetlen volt, hogy a lányszövetség befogadja, és hogy a maga erejéből elnök legyen, az a legalapvetőbb elvárás. Minnie, aki előtte az anyja dadusa volt, ezért áldozta a legszebb éveit arra, hogy a mágiájukra megtanítsa Scarlettet, ahogy őt megelőzően a testvérével és az anyjával is tette.

Minden boszorkány a saját varázslatával születik: Kehely, a víz elem; Érme, a föld elem; Kard, a levegő elem; és Bot, a tűz elem. Mindegyik elem megfelel egy színnek a tarot-pakliban, ami mindig is mulattatta Scarlettet. A kételkedők a sarlatánok eszközeként tekintettek a tarot-

ra, és halvány fogalmuk sem volt, milyen közel jár a tarot az igazsághoz.

Scarlett Kehely volt, ami azt jelentette, hogy a vízzel tudott a legjobban együttműködni. Minnie-től megtanulta, hogy ha a megfelelő elemet tartja, és a helyes szavakat ejti ki, a varázslattal nagyobbá és ragyogóbb helyé teheti a világot.

Minnie nem volt Holló, a családja a maga erejéből tanult meg varázsolni a nemzedékről nemzedékre szálló titkok és varázsigék segítségével. De világlátásban ismerte Winteréket, és mindenkinél jobban tudta, mekkora nyomást gyakorol Scarlettre a családja. Minnie mindig is hitt benne, biztatta, amikor Scarlett az anyja csalódottságával vagy Eugenie megvetésével szembesült. Minnie mondotta neki, hogy ha hisz magában és bízik a mágiában, akkor a világ leghatalmasabb boszorkánya lehet.

Amikor Minnie tavaly tavasszal végelgyengülésben meghalt, Scarlett úgy zokogott, hogy körülötte eleredt az eső. Még most is űrt érzett a szívében, ha rá gondolt, de Scarlett tudta, hogy Minnie-nek az ő boldogsága volt a legfontosabb – ezért tökélt el, hogy elnök lesz, és ezzel bebizonyítja a családjának és a Hollóknak, hogy elég hatalma van.

A kudarc szóba sem jöhetett.

Marjorie begurult a Kappa-ház elé, és Scarlett szíve kihagyott egy ütemet. A lányszövetség háza egy gyönyörű, galambszürke, francia reneszánsz stílusú épület volt, és nem hiányoztak róla a kovácsoltvas erkélyek és a tetőn a korláttal védett kilátóterasz sem, ahol a lányok néha varázsoltak. Nővérek özönlöttek be a házba a bőröndjeikkel, lámpáikkal, és összeölelkeztek a hosszú nyári vakáció után. Scarlett látta Hazel Kimet, egy másodévest, aki a főiskolai atlétikai csapat sztárja volt, Juliet Simmst, egy végzöst, aki

zseniális vegyész és bájitalkészítő volt, és Mei Okadát, egy vele egy évfolyamra járó harmadévest, aki úgy tudta változtatni a külsejét, ahogy a ruháit.

Marjorie leállította a motort, és úgy legeltette a tekintetét az elé táruló látványon, mint egy főtábornok a csatatéren.

– Hol van Mason? Szerettem volna kikérdezni az utazásairól.

– Holnapra várható – válaszolta Scarlett, és igyekezett leplezni bolondos mosolyát.

Majdnem két hónapja nem találkozott Masonnel. Azóta, hogy két éve járni kezdtek, ez volt a leghosszabb idő, amit külön töltöttek. Mason hirtelen szeszélyből hátizsákos turistaként nekivágott Európának, egy családi barát olaszországi esküvője után. Kihagyta az apja által kínált nyári munkát, és a tervekkel sem foglalkozott, amiket Scarlett kigondolt kettejük számára. Míg Scarlett az anyja cégénél gyakornokoskodott, a peres ügyek felett görnyedt, és a Hollók társasági beosztását tervezte a lányszövetségi nővéreivel, Mason szórványos és rövid üzeneteit leste, meg az utazásairól küldött fényképeit – most úsztam a Comói-tóban, bárcsak itt lennél, vagy: látnod kell a vizet Caprinál, okvetlen elhozlak ide, ha lediplomáztál. Nem volt jellemző Masonre, hogy kibújik a családi kötelességek alól vagy egy nyáron át várakoztatja Scarlettet a találkozásig. Scarlett általában semmire és senkire sem várt, de Masonért megérte.

– Hozd el a házhoz, amint tudod – sürgette Marjorie. A hangja annyira volt meleg, amennyire csak képes volt rá. Eugenie fészkelődni kezdett a helyén, és agresszíven a munkahelyi e-mailjeit görgette.

Scarlett leplezte önelégült mosolyát. Mason volt az egyetlen, amivel maga mögé utasította Eugenie-t. Mason *kiegészítő* volt. Így hívták a nők azokat, akik méltók

voltak egy Hollóra. Magas elvárások tartoztak ehhez a jelzőhöz, és Mason ilyen volt. Nem csak a megfelelő háttérrel rendelkezett: Georgia – természetesen Marjorie után következő – legprominensebb ügyvédjének volt a fia, de a testvér fiúszövetség elnöke is, aki előtt fényes jövő állt. Osztályelső volt, kisportolt, halálosan szexi, és csak az övé. A hab a tortán: Marjorie nagyon szerette.

– Kösz a fuvart, mama – nyúlt Scarlett, hogy kinyissa a kocsiajtót.

– Jaj, itt van ez – mondta az anyja, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami. Becsomagolt dobozt nyújtott hátra.

Scarlett felderült, amikor elvette a dobozt; nem emlékezett, hogy az anyja évkezdő ajándékot adott volna Eugenie-nek harmadév első napján, és uralkodnia kellett magán, hogy ne tépje fel a papírt.

Egy gyönyörű kivitelezésű tarot-paklit talált. A pakli hátoldaláról a sokatmondó mosolyú, tollruhát viselő nő szinte rákacsintott.

– A tiéd volt? – kérdezte Scarlett, és átfutott a fején, vajon az anyja és Eugenie ezt a paklit használták-e, amikor beszavazták őket elnöknek, és ha igen, meghatódjon-e azon, hogy bevették a családi hagyományba.

– Vadonatúj. Egy befolyásos Kehelytől rendeltem, aki magas pozíciót tölt be a szenátusban. Ő maga festette – hencegett az anyja.

Scarlett szívét csalódottság szorította össze. Bármennyire szerette a politikai hatalmasságokat, hogy adhatja most az anyja ezt a paklit?

– Tüneményes, mama, de Minnie kártyája van nálam. – Scarlett nem értette, hogy fordulhat elő, hogy az anyja olyan keveset tud róla. Sosem cserélné le Minnie kártyáit egy fényes, új paklira.

– Új tanév, új kezdet – trillázta az anyja. – Tudom, hogy Minnie a világot jelentette számodra, ahogy nekem is. De Minnie sem akarná, hogy magaddal vidd ezt a szomorúságot az új évbe. Neki az volt a legfontosabb, hogy Holló vagy és elnök leszel.

Úgy érted, számodra a legfontosabb. Scarlett zsebre tette a paklit, előrehajolt, és puszit nyomott az anyja arcára.

– Igazad van, mama. Köszönöm – mormolta, bár nem állt szándékában valaha is használni.

Miután kötelességtudó puszit adott Eugenie-nek, és még egyet az anyjának, kinyitotta a csomagtartót, és kikapta a két táskáját, amikre korábban varázslatot bocsátott, hogy pillekönnyűek legyenek. Integtetett, és a kocsni után nézett, míg az el nem tűnt az utca végén. Aztán egy lépést hátrált a járdára, és összeütközött egy kemény, izmos testtel. – Hé, vigyázhatnál! – fortyant fel.

– Te jöttél nekem! – jött a háta mögül egy bosszús hang.

Scarlett megfordult, és Jackson Cartert pillantotta meg, akivel egy éve filozófia órákra járt. A fiú kicsit kifulladásban, sortban, bedugott fülhallgatóval állt mögötte. Sötétbarna bőréen izzadságcseppek gyöngyöztek, átázott pólója izmos testére tapadt. Megvetően biggyesztette le a száját.

– Meg sem lepődöm. Ti, Kappák, úgy viselkedtek, mintha minden a tiétek volna.

– A miénk is – vágott vissza gondolkodás nélkül Scarlett. Ez volt az első beszélgetésük, aminek nem hallott filozófusokhoz volt köze, és kifejezetten rossz modorra vallott, hogy a fiú egy sértéssel kezdi. – A házunk előtt állsz.

Jackson nem volt Savannah-ba valósi. Még a közeléből sem. Scarlett ezt a modortalanságából és az alapvető tisztelet hiányából szűrte le, a jellegzetesen elhúzott délies beszédéről nem is szólva. Makacsul pattogtak a mással-

hangzói, nem úgy, mint Scarletté, aki a hatásosság kedvéért vontatottan ejtette a magáét. Egy úriember felajánlaná, hogy viszi helyette a bőröndöket. Igaz, egy úriember eleve nem szúrná le, hogy a háza előtti járdán áll.

Jackson közelebb hajolt hozzá.

– Mondd, a Kappák apránként veszítik el a lelküket, vagy egyszerre tépik le, mint egy sebtapaszt?

Scarlettet elöntötte a pulykaméreg. Tudta, milyennek látja Jackson, és azt is, hogy miért. Számtalan filmen sekélyes, előkelő boszorkáknak mutatták be a lányszövetségek tagjait, a nem-varázslatos értelemben. És sajnálatos módon a kelleténél is több videó és történet keringett, amik aláírták ezt a képzetet. Scarlett összerándult, amikor eszébe jutott az a nemrég széles körben megosztott YouTube videó, amiben egy lányszövetség egyik tagja nyílt levélben részletezte a társainak, hogy miért utálja őket. De Scarlett biztos volt abban, hogy minden ilyen borzalmas történetre több tucat olyan jut, amikor a lányok jó nővérei voltak egymásnak. És a Kappa többet kínált, mint szövetséget: védelmet, biztonságos helyet, ahol a boszorkányok gyülekezete tanulhat, és a mágiáját gyakorolhatja. Persze ezt nem magyarázhatta el Jacksonnak.

– Egyszerre – vágta rá Scarlett. – Meglep, hogy nem láttad abból a magasságból, ahonnan lenézel ránk, szegény, erkölcsi nulla lányszövetségi tagokra.

– Végre egy dologban egyetértünk – fonta össze a karját Jackson, barna szeme villogott.

– Ha annyi problémád van velünk – kezdett felpaprikázódni Scarlett –, akkor talán körültekintőbben választhatnád meg, hol futsz.

– Ez fenyegetés? – vont fel egyik szemöldökét a fiú, és láthatóan más szemmel mérte végig. – Mert abból, amit hallottam...

A tekintete hirtelen kifejezéstelenné vált és elhomályosult, a szemét egy pontra szegezte Scarlett feje fölött. Úgy festett, mintha Scarlett váratlanul eltűnt volna a világából. Oldalra kapta a fejét, aztán egyetlen hang nélkül folytatta a kocogást.

Scarlett a Kappa felé fordult. A ház előtti úton Dahlia Everly, a Kappa elnöke és Tiffany Beckett, Scarlett legjobb barátnője közeledtek kart karba öltve. Előbbi szőke lófarka egy árnyalattal sötétebb volt, mint Tiffany platinaszőke haja. Dahlia rákacsintott Scarlettre, és ezzel világosan értetésére adta, hogy ki igézte meg a fiút.

– Kösz érte – tette le Scarlett a bőrröndjeit, és még egy utolsó pillantást vetett Jackson távolodó alakjára. Fogalma sem volt, mi baja a fiúnak, vagy látszólag miért gyűlöli ennyire a Kappákat. Talán egyikük kikoszarozta múlt tavasszal. Némelyik srác olyan sérülékeny és kicsinyes tud lenni, gondolta Scarlett.

– Mi volt ez a dráma? Úgy tűnt, közel állsz ahhoz, hogy egy hármas intenzitású hurrikánt korbácsolj fel – jegyezte meg Dahlia.

– Aligha. Egy ilyen fiú nem éri meg, hogy bőrig ázzak miatta.

– Egyáltalán miért álltál vele szóba? – ráncolta az orrát Dahlia. A dolyfős lányszövetségi elnök tökéletes megtestesítője volt: aki nem volt a görög betűs lányszövetségi rendszer része, arra nem pazarolta az idejét.

– Nem is álltam. Ő jött nekem – szó szerint.

Tiffany csak nevetett, és kitérta a karját.

Scarlett átadta magát a legjobb barátnője ölelésének, és erősen magához szorította, bár nem annyira, hogy összegyűrje Tiffany selyemblúzáat.

– Hiányoztál.

– Te is. – Tiffany pusztit nyomott az arcára. Sötétvörös rúzsja nem hagyott nyomott; a Hollók sminkje sosem kenődött el.

– Hogy van édesanyád? – kérdezte Scarlett.

Tiffany arcán árnyék suhant át. Dahlia feszélyezetten moccant meg.

– Új kezeléssel próbálkozunk. Nemsokára többet tudunk.

Scarlett még egyszer megölelte Tiffanyt. A barátnője Charlestonban töltötte a nyarat az anyjával, aki rákkal küzdött. Tiffany tavaly arra kérte Dahliát, hogy egy közös kézzel gyógyító varázslatot végezzenek el Tiffany anyján. Minden Holló a maga jogán volt boszorkány, de a szövetség együtt sokkal erősebb volt. Dahlia elnökként megválaszthatta, hogy a csoport milyen varázslatot végez, és szégyentelenül élvezte is a szerepét. Valaha houstoni elsőbálozó volt, imádott irányítani, és élvezte a nővérei tiszteletét. Magabiztossága révén remek volt a szerepében, de Scarlett néha úgy érezte, Dahlia a Ház többi lakójának igényei elé helyezte a tekintélyét vagy az örökségét. Az elnök szerint a Kappa történetében gyakran előfordultak ilyen nagyságrendű gyógyító szertartások, amik kudarccal végződtek. – Bizonyos dolgok felett nincs hatalmunk – zárta rövidre a dolgot.

Tiffany sosem bocsátotta meg Dahliának, hogy nemet mondott a kérésére, és gyanította, hogy a lányt jobban aggasztja egy ilyen varázslat látványa és lehetséges veszélyei, mint Tiffany anyja. Scarlett, aki látta a rettegést egyébként félelmet nem ismerő barátnője szemében, szintén elégedetlen volt Dahlia döntésével, és rákérdezett a dologra Minnie-nél, csak azt nem tudta, hogy Minnie akkor már maga is közel állt a halálhoz.

– Ha a halálnak lenne gyógymódja, nem boszorkányok volnánk, hanem halhatatlanok... a varázslatok, amik megérintik a halált, ugyanúgy vissza is ütnek – figyelmeztette Minnie szomorú mosollyal.

Tiffany most ragyogó mosollyal bontakozott ki az öleléséből, de Scarlett tudta, hogy csak színlel. Tiffany gyors pislogással próbálta visszafojtani a könnyeit, amik Scarlett sejtése szerint mindig kicsordulással fenyegettek, annak ellenére, hogy Tiffany Kard volt, nem Kehely.

– Hogy állnak a toborzás előkészületei? – váltott témát Scarlett, hogy Tiffanyt kiszabadítsa az érzelmi csapdából. Felnézett a házra.

– Hazel és Jess éppen most varázsolják ragyogóvá a házat – válaszolta Tiffany, aki láthatóan hálás volt a figyelemelterelésért.

Scarlett bólintott. A hagyomány szerint a másodéves nővérek feladata volt a díszítés a toborzásra. Az idei év témája a titkos ivók és zugkocsmák hangulatát hivatott megidézni, és Scarlett alig várta, hogy lássa, mivel állnak elő a nővérei.

– Elhoztad a csillagszórókat? – kérdezte Dahlia.

– Itt vannak – kocogtatta meg Scarlett az egyik bőröndöt. – Tegnap este ígéztem meg őket.

Minnie mindig azt mondta, hogy az igazi választás a mágia kezében van, és – többnyire – igaza is volt. Minden lány úgy nőtt fel, hogy varázslat volt bennük, akár tudtak róla, akár nem. Ami igazán számított, az a varázslat ereje volt. Míg ez csupán suttogás volt az egyikben, mások könnyedén tornádót támaszthattak az erejükkel. A toborzópartijukon a Kappák olyan csillagszórókat osztottak ki, amik megmutatták, kiben van meg az a minimális erő, amivel rendelkeznie kell egy lánynak, hogy Holló lehessen. De nem csak a képességről szólt a dolog. A Hollók-

nak példát kellett mutatniuk. Fontos volt a személyiségük, intelligenciájuk és kifinomultságuk. És mindenekelőtt jó nővérnek kellett lenniük.

– Alig várom, hogy találkozzak az újakkal – lelkendezett Tiffany, és mosolyogva összeérintette az ujjait.

– Természetesen csak a legjobbak jöhetnek szóba – vágta rá Scarlett. A Westerly gólyái között nagy hatalmú boszorkányokat találni olyan volt, mint csillogó üvegek között gyémántra lelni. Scarlett nem szeretett volna egy zabolátlan másodéves társaságot, amikor majd megválasztják elnöknek.

– Hát hogyne – mondta Dahlia, és tökéletes vonásait elcsúfította a homlokráncolása. – Meg kell védenünk a Kappát. Semmiképpen sem engedhetünk meg egy újabb Harper-estet.

Scarlett gyomra görcsbe rándult, és gondosan kerülte Tiffany pillantását. *Egy újabb Harper-estet*. Scarlett és Tiffany között valami sötét és kimondatlan cikázott, amire Scarlett még gondolni sem akart.

És ami mindent tönkre tehetett, amiért olyan keményen dolgozott.

HARMADIK FEJEZET

Viii

Vivi megigazította a hátizsákja pántját, amikor a keményfedelű könyv széle a gerincéhez nyomódott. Amint belépett a kapun, eleresztette a nagyobb bőröndjét, és megmozgatta görcsbe rándult ujjait. A buszmegálló nem egészen másfél kilométerre volt a Westerly Főiskolától, de a dugig tömött bőröndök vonszolása a kampuszig majdnem egy órába telt, a fogantyú pedig feltörte a tenyerét. Vivi mégis mélyen beszívta az illatos levegőt, és az izgalom vibrálása elnyomta a fáradtságát. Sikerült! Tizennyolc kimerítő óra után – az ördögbe is, tizennyolc kimerítő év után! – végre a maga ura volt, és szabadon dönthetett, elkezdhette az életét.

Megállt, hogy megnézze a térképet, aztán felnézett, és a füves négyszögletű udvart vette szemügyre. A végében egy repkénnyel futtatott kőépület állt, aminek első emeleti öblös ablakaiból egy ISTEN HOZOTT BENNETEKET, ÚJ HALLGATÓK! feliratú molinó lógott. *Mindjárt ott vagyok*, biztatta magát, ahogy előre caplatott, a vállába nyilalló fájdalomra ügyet sem vetve. Azonban amikor a tekintete a hallgatók és szülők csoportjára esett, kissé összeszorult a szíve. Nem mondhatni, hogy új volt a helyzet. Négy általános iskolai alsó évfolyam, két középső évfolyam és három év középiskola után Vivi csaknem egész életében „új lány” volt.

De ez most más. Vivi négy teljes évig lesz a Westerlyn, sokkal tovább, mint eddig bárhol. Nem lesz egyből idegen. Bárki lehet, aki lenni akar.

Már csak ki kellett sütnie, pontosan ki is akar lenni.

Felráncigálta a bőrdíjút a kinyitható asztalra, ahol önkéntesek osztogatták az eligazító csomagokat.

– Isten hozott! – csicseregte egy lány, akinek hosszú, egyenes, vörös haja volt. – Mi a vezetékneved?

– Devereaux – válaszolta Vivi a lány élre vasalt rózsaszín blúzát és ügyesen felvitt szemkihúzóját nézegetve. Az efféle elegancia rendszerint ritka adottságnak tűnt Vivi szemében; csodálattal adózott neki, de nem irigyelte szükségképpen, mint ahogy azt a képességet sem, hogy valaki meg tudja érinteni a nyelve hegyével az orra hegyét vagy kézen állva tud járni. De elég volt gyorsan körülnéznie az udvaron, hogy lássa, ez a fajta ápoltság itt alapkövetelmény. Még sosem látott ennyi manikűrözött kezet és pasztell színű pólót, és most először merült fel benne, nem volt-e az anyjának igaza a hellyel kapcsolatban. Talán mégsem neki való ez az iskola.

– Devereaux – ismételte meg a vörös hajú, és belelapozott egy vaskos paksamétába. – A Simmons Hallban vagy, a 305-ös szobában. A Simmons éppen ez az épület. Tessék, az eligazító dossziéd... és a diákigazolványod. Ez egyben a kulcsod is, szóval ne veszítsd el!

– Kösz! – Vivi odanyúlt, hogy elvegye a dossziét, de a lány nem eresztette el. Földbe gyökerezett lábbal állt, és Vivi mögé nézett.

Amikor Vivi körülnézett, rájött, hogy mindenki egy irányba bámul. Az udvaron megmoccant a levegő, mint amikor vihar előtt elektromosság érződik.

Vivi megfordult, és követte a többiek tekintetét. Három lány ment át a négyszögletű udvar közepén a zöld gyepen. Még távolról is nyilvánvaló volt, hogy nem frissen érkezett elsősök. Ennek oka elsősorban a ruhájuk volt: a közepen sétáló fekete lány mentazöld nyári ruhát viselt bő szoknyával, ami hullámozott hosszú, balerinához méltó lába körül,

és a barátnői – két fehér és szőke lány – csaknem egyforma tweed szoknyában és olyan krémszínű selyemblúzban volt, amit Vivi eddig csak a moziban látott, gazdag nőkn. De még szakadt tréningnadrágban is felfigyelt volna rájuk. Bágyadt magabiztossággal vonultak, mint akiknek jogában áll bárhova menni, ahova csak akarnak, olyan sebességgel, ahogy csak kedvük tartja. Mintha nem féltek volna elfoglalni a helyüket a világban. Egy olyan lány számára, mint Vivi, aki az élete javát azzal töltötte, hogy beleolvadjon a környezetébe, mámorító volt látni ezeket a lányokat, akiknek nem esik nehezükre magukra vonni a figyelmet.

Nézte, ahogy a trió egy vöröstéglás házhoz közeledik, ami előtt kész tömeg várt a bebocsátásra. Amint a lányok a házhoz értek, a tömeg szétvált, és mindenki félreállt, hogy beengedje őket.

– Ők a Kappák – magyarázta a vörös hajú Vivi kérdő és érdeklődő tekintetét látva. – A kampusz egyik lányszövetsege. Mindenki csak Hollóknak hívja őket. Nem tudom, miért. Talán, mert olyan rejtélyesek és titkolózók.

– Elnézést – pirult el Vivi, mert szégyellte, hogy bémészködésen kapták.

– Semmi gond. Mindenkire ilyen hatással vannak. Ha akció közben akarod látni őket, menj el ma este a toborzópartijukra. Ilyenkor csúcsmódban vannak, mert új tagokat igyekeznek becserkészni. – Vállat vont, és igyekezett közönyt mutatni, bár a tekintetében félreérthetetlen vágy csillogott. – Okvetlen nézz be, ha másért nem, hogy lásd a szövetségi házukat! Egy évben csak egyszer nyitják meg a nem-Kappák előtt, káprázatos az a hely!

– Lehet, hogy megnézem. – Vivit titkon felvillanyozta, hogy valaki olyannak tartja, mint aki csak úgy „benéz” egy bulira. A három középiskolájában soha senki nem hívta meg bulizni. Nem volt biztos benne, hogy a Kappák to-

borzója a legjobb módja, hogy átessen a beavatáson, de ki tudja? Talán a főiskolás Vivi szembe tud nézni a kihívással.

– Akkor hát készen vagyunk. Üdvözöllek a Westerlyn!

Vivi nagy levegőt vett, és utolsó erejét összeszedve felvonszolta a bőröndjeit három fok kőlépcsőn, át a kitámasztott faajtón. Felfelé indult a keskeny lépcsősoron, és ügyetlenül húzta maga mögött a bőröndjeit. Remélte, hogy pihenő nélkül feljut az első emeletre, de pár lépés után a karja nem bírta tovább.

– A francba – morogta a bajsza alatt, amikor a bőröndök visszacsúsztak a lépcsőn, és két súlyos dobbanással földet értek.

– Segíthetek?

Amikor Vivi megfordult, egy sötét, göndör hajú fehér fiút látott, aki a lépcsősor alján állt, és magában mulatva, mosolyogva nézett fel rá.

Szerette volna azt válaszolni, hogy mindent kézben tart, de akkor döbbsen rá, micsoda képtelenség lenne, mivel a fiú a bőröndöket nézte, amiket abban a pillanatban ejtett el.

– Kösz, ha nem gond – mondta.

– Nem az. És még ha az lenne is, megtenném. – Enyhe délies akcentusa volt, elnyújtotta a szótagokat. Egyszerre emelte fel a két bőröndöt, és Vivi mellett elnyomakodva, nagy léptekkel elindult felfelé.

– A déli lovagiasság ezek szerint létező dolog – jegyezte meg Vivi, aztán össze is rezzent, mert rögtön megbánta idétlen, kínos szavait.

– Ez nem a modorról szól – felelte a fiú kicsit kifulladásra.

– Közbiztonsági kérdés. Meg is ölhetnél volna valakit.

Vivi érezte, hogy elvörösödik.

– Majd én viszem az egyiket – szaporázta a lépteit, hogy utolérje a fiút.

Amikor felértek az elsőre, a fiú nem tette le a bőröndöket.

– Nemleges a válasz – jelentette ki vidáman. – A lovaságiasság iránti elkötelezettségem és a közbiztonság lehetetlenné teszik, hogy letegyem őket, míg a veszélyhelyzet elhárul. Mi a szobaszámod?

– Háromszázöt. De tényleg nem kellene fáradnod. Innen már rendben leszek.

– Ne is törődj vele – szólt vissza a fiú. Vivi követte, és bűntudat keveredett benne az izgalommal. Fiú még sosem cipelte a holmiját.

Amikor felértek a másodikra, a srác jobbra fordult, és nyögve letette a bőröndöket egy ajtó elé.

– Tessék. A háromszázötös.

– Köszönöm. – Vivi még nagyobb zavarba jött. Most meg kéne kérdeznie a nevét? Vagy hogy milyen szakos? Hogy szoktak a normális emberek barátkozni?

– Szívesen. – Elvigyorodott, és Vivi egy pillanatig nem tudott másra koncentrálni, mint a bal orcáján megjelenő gödröcskére. Mielőtt azonban bármilyen választ kisüthetett volna, a fiú megfordult, és visszafelé indult a folyosón. – Vigyázz, nehogy megölj valakit! – szólt vissza a válla fölött, aztán eltűnt a lépcsőn.

– Nem garantálok semmit. – Próbált játékos és szexi hangot megütni, de hiába: a fiú már nem volt ott.

Vivi benyitott a szobába, és felkészült a szobatársnőjével való találkozásra, ám a szoba üres volt. Két extra hosszú dupla ágy, két ütött-kopott fa íróasztal és egy szekrény hátoldalára felerősített tükör alkotta a berendezést. Kollégiumi szobának elment, sőt kellemes volt: tágas, levegős és világos. Gyökeres ellentéte a renói zsúfolt, fullasztó lakásnak.

Az egyik ágyhoz vonszolta a bőröndjét, elhúzta a cipzárt, és közben azon tűnődött, mikor érkezik majd meg

a szobatársa, és mi a protokoll arra, hogy magáénak követelje a szoba egyik felét. Mielőtt azonban bármit is kivethetett volna a bőröndből, kivágódott az egyik ablak, és meleg, illatos légroham csapott be. Az eligazító dossziéból szerteszét repültek a papírlapok. Amikor belépett a szobába, az ablak még szorosan be volt zárva.

Vivi sóhajtva szedegette fel a papírokat, és emlékeztette magát, hogy a kinti és a szobalevegő közti jelentős hőmérsékletkülönbség miatt keletkezett olyan légnyomás, ami benyomta az ablakot. Ez a jelenség egyike volt azoknak a körülötte történő különös dolgoknak, amiket Vivi az évek során elraktározott az emlékezetében, és amikre magyarázatot igyekezett találni.

Ekkor látta meg azt a tarot-kártyát, amit a csupasz matracához támasztottak, mintha egy gondos kéz tette volna oda.

A Halál volt, amit az anyjától kapott.

A csontváz hátborzongató mosollyal vigyorgott fel rá, és egy pillanatig úgy tűnt, mintha a szeme vörösen felizzana. Vivi megborzongott, noha tudta, hogy ez csak egy fénytörési trükk. *Mondtam, hogy a Westerly nem biztonságos, legalábbis a hozzád hasonlók számára, súgta Daphne hangja a fülébe.*

A folyosón becsapódott egy ajtó, a négyszögletes udvarról nevetés szállt be a nyitott ablakon át. Vivi megrázta a fejét, amikor magához tért. Itt van, egy napja él csak függetlenül az anyjától, és máris a világegyetemből érkező jeleket keresi. Daphne büszke lenne rá.

Elutasítóan horkantott fel, a Halál-kártyát a fiókba dobta, és betolta. Nem volt szüksége jelekre. Se varázslatra. Nem kellett az anyja hangja a fülében. Csak normális életet akart.

Amit a toborzópartival fog kezdeni.

NEGYEDIK FEJEZET

Scarlett

A Kappa-ház átváltozott. A modern metálszürke tapéta világos rózsaszínre halványult vissza, amilyenek egykor a falak voltak, és az alacsony bársonykanapé aranyozott lett. A terem szinte felismerhetetlen volt. Csak a Bluetooth hangszóróból bömbölő zene jelezte, hogy még a XXI. században vannak. A toborzóbuliig még két óra volt, és a nővérek mind szorgalmasan dolgoztak: a másodévesek dekoráltak, a harmadévesek feleltek az ételért és italért, míg a végzősök ide-oda rohangáltak, és ellenőrizték, hogy egyetlen nyoma se maradjon a varázslatnak.

Miután Scarlett és Tiffany utasításokat adtak a party-szerviz csapatnak, felmentek a szobáikba átöltözni. Tiffany két szobával arrébb lakott, mint Scarlett, és bekukkantott, amikor elment a barátnője ajtaja mellett.

– Ó, istenem, el sem hiszem, hogy ez még megvan – kiáltott fel Tiffany. Bement, és felvette Scarlett öltözőasztaláról a háromlábú, rokkant elefántot.

– Jobb, ha elteszem szem elől még a toborzóparti előtt – nevetett Scarlett.

– Az első benyomás a legfontosabb – bólintott Tiffany.

A lányok két éve, a saját toborzóestjükön találkoztak először. Bár Scarlett telivér Kappás volt, azért volt benne félelem, hogy nem találják elég alkalmasnak, és csalódást okoz a családjának. Aztán Tiffany megállt mellette, Dahlia tökéletes ívű orrára mutatott, majd odasúgta:

– Az egész alapítványi vagyonomat fel merném tenni rá, hogy az az orr varázslat eredménye.

Scarlett nem nevetett, pedig szeretett volna. A szövetségük elnöke hirtelen már nem is tűnt olyan tekintélyt parancsolónak, és Scarlett idegességét mintha elfűjták volna. Kiderült, hogy Tiffáynak nincs is alapítványi vagyona, sőt! Viszont bőségesen rendelkezik mágiával, spontaneitással és tiszteletlenséggel. Scarlett nem tudta, mekkora szüksége van az utolsó kettőre, míg meg nem ismerte Tiffányt.

Abban az évben fekete-fehér bál volt a vezérmotívum, és földet söprő ruhákban táncolták végig az éjszakát; senki sem törődött vele, hogy hajnalra vastag piszokréteg lett a szoknyák szélén. Scarlett a délelőtt folyamán elvitte Tiffányt a kedvenc belvárosi régiségboltjába, amit a turisták és a többi boszorkány még nem fedeztek fel. Végigsétáltak a poros bútorokkal és lámpákkal, apró nippekkel és a dohányzóasztalra való régi albumokkal teli sorok között. Tiffány egy óvodás izgalmával állt meg a gyerekeknek fenntartott folyosón. – A kitömött plüssállatok meg a babák a legjobbak – áradozott. – Mennyi tiszta energia! Mennyi tiszta szeretet!

Scarlett leemelt egy hiányzó lábú elefántot. – Mennyi tiszta *valami* – nevetett, és Tiffány együtt nevetett vele. De Scarlett tudta, mire céloz.

– Kösz, hogy megmutattad ezt a helyet – mondta hal-
kan Tiffány, és egy agyondédelgetett Elmót ölelt magához.

Rengeteg varázslathoz szükséges holmival mentek haza, és attól a perctől fogva elválaszthatatlanok voltak. Tiffány olyan nővére volt, akire Scarlett mindig is vágyott. Remekül kiegészítették egymást. Scarlett a mágia normá-
ihoz ragaszkodott, Tiffány szeretett szórakozni az adottságával. A Kappa mottója – „Testvériség. Vezetés. Hűség. Jótékonyág.” – Scarlett olvasatában azt jelentette, hogy

uralkodásra és a világ megmentésére születtek. De Tiffany nem csak szuperhősként tekintett a boszorkányokra.

– Mi a jó abban, ha egy boszorkány nem használhatja arra az erejét, hogy gyorsabban haladjon a sor a Starbucksban? – mondogatta mindig.

Scarlett belátta, hogy igaza van: miért ne segíthetnénk a világ megsegítése közben magunkon is?

Tiffany kék szeme csillogott, valahányszor pompás ötlete támadt vagy a legkönnyedebbet varázslattal elsimított egy napi szintű kis igazságtalanságot, mint például, ha egy diákszövetségi tag túl hosszán és erősen bámulta egy nővérüket, vagy amikor igazságszérumot adott egy szexista professzornak, aki csak a fiúknak adott ötöt. Tiffany okos volt és szórakoztató, és egy csipetnyit rossz. Tiffany volt az, aki elterelte Scarlett figyelmét önmagáról, és emlékeztette, hogy boszorkánynak lenni öröm is, nem csak kötelesség. Amikor együtt voltak, Scarlett rendszerint rögtön könnyebbnek érezte magát, és izgatottan várta, mit csinálnak majd legközelebb.

A tarot megmagyarázta, miért olyan erős köztük a kapcsolat – a Kelyhek és a Kardok mindig is nagyon jó barátok voltak –, de Scarlett szerette azt hinni, hogy Tiffanyval mágia nélkül is jóban lettek volna. Ebben a pillanatban mégis úgy érezte, eltávolodtak egymástól.

Mély levegőt vett, mert eszébe jutott, amit Dahlia korábban mondott.

– Gondolsz néha Harperre, Tiff?

Tiffany megmerevedett.

– Megegyeztünk, hogy soha nem beszélünk róla.

– Tudom, de ha valaha is kitudódna...

– Hogy tudódna ki? Csak mi tudunk róla – mondta Tiffany.

De ez nem volt teljesen igaz. Gwen, egy másik lány a belépésre készülő osztályból szintén tudta az igazságot. De Gwen már régen elment, és gondoskodtak róla, hogy soha, de soha ne mondja el.

– Minden rendben, Scarlett. Hidd el, minden szuper – jelentette ki határozottan Tiffany. Az elefántot betette Scarlett szekrényébe, aztán lesimította a ruháját.

– Kopp, kopp – hallatszott egy mély hang.

Scarlett megperdült.

– Ó, istenem, Mason! Azt hittem, csak holnap érkezel!

– Korábban értem haza – mosolygott a fiú.

Még szerencse, hogy a barátja, különben bosszantóan csinos lett volna. A szája féloldalas mosolyra kunkorodott, mintha mindig a nevetés küszöbén állt volna. A bőrének mély, aranyló árnyalata volt. A haja a szokottnál hosszabb volt, a halántékánál göndörödött, és a pólója kiemelte izmos felsőtestét.

Tiffany megköszöri a torkát.

– Magatokra hagylak benneteket... Lent találkozunk, Scar – tette hozzá a szemöldökét emelgetve.

Amint Tiffany kiment, Mason odasietett hozzá, átölelte és hosszan, szenvedélyesen megcsókolta. Amint összeforr az ajkuk, Scarlett szeme megrebbent és lecsukódott, és a fiúhoz simult. Két hónap után is ismerős volt a csók íze: olyan, mint a nyári napoké.

Scarlett anyja egyszer azt mondta, nem létezik szerelem első látásra, de olyan van, hogy szerelem első viccre. Az apja a fanyar humorával vette le Scarlett anyját a lábáról, és Marjorie Winter még harminc év után is azonnal emlékezett, miért szereti, ha ránézett a férjére – még ha abban a pillanatban gyűlölte is.

Ami Mason Gregoryt illette, ő kétszeresen vette le Scarlettet a lábáról: szerelem volt első látásra és első viccre is.

Egy Kappa Pí Kappa Ró vegyes partin, a Pikikin ismerkedtek meg, ahol a Kappa-lányok hula szoknyát viseltek a bikinijük felett, a PiKák pedig csak hula szoknyákat. A PiKák virágfüzért akasztottak annak a lánynak a nyakába, aki megtetszett nekik, amikor körbejárták a PiKaházat, amit úgy díszítettek fel, mint egy szigetet: élő pálmákkal, felfújható, tetőtől a medencéig tartó csúszdával. Mason – butuska, de elbűvölő viccként arról, hogy nem lehet olyan könnyen ágyba vinni – nem volt hajlandó Scarlettnek adni a virágfüzért, csak egy frangipáni virágot nyújtott oda róla. Scarlett könnyedén követelte a többit is, de Mason elmesélte a szigeten dívó hagyományt: – Ha egy lány a jobb füle mögé tűzi a virágot, az azt jelenti, hogy nyitott a folytatásra, ha a bal mögé, akkor a srácnak esélye sincs. – Scarlett nevetett, és a jobb füle mögé tűzte a virágot. Azóta is együtt jártak.

Scarlettnek megvolt a maga elmélete a szerelemről, ami szerinte több a humornál, és több a szép külsőnél. Van egy ritmusa, ahogy egy varázslatnak is. Kettőjük között ez a ritmus a találkozásuk pillanatától megvolt. Scarlett még soha semmiben nem volt olyan biztos, mint abban, hogy Mason mellett a helye. Vagy inkább Masonnek van mellette a helye.

Mason kibontakozott a csókból, és a tekintete végigsiklott Scarletten. Ott időzött el egy pillanatra, ahol a gombok a lány melltartójának fehér csipkéjénél találkoztak, és ahol a szoknya a combját súrolta.

– Fantasztikusan nézel ki, mint mindig. Hogy csinálsz? Komolyan mondom, még sosem láttam, hogy egy hajszálad is rossz helyen lett volna.

– Mi sem természetesebb: varázslattal – kacsintott a lány.

Mason persze nem tudta, hogy nem viccel. A Hollóknak titoktartásra kellett felesküdniük. Csak a tagok és az

öregdiákok tudhattak róla, mint Scarlett anyja és nővére, hogy boszorkányok lányszövetségéről van szó. Mason szerette a történelmet, és egy másik életben biztos élvezte volna a Scarlett társait körülvevő gazdag boszorkányhagyományt. A diákszövetségi házban a szobáját telezsúfolta életrajzokkal, amiknek többsége nem szerepelt a tanmenetben. Biztosan odáig lett volna a történettől, hogy alakította a világot a varázslat, és a történelem melyik figurája volt boszorkány, aki finoman vezette előre a civilizációt. De a szabályok világosak voltak: Mason soha, de soha nem tudhatta meg. Voltak pillanatok, amikor a titok ott feszült közöttük, de bármennyire is szerette, bármennyire is azt kívánta, hogy mindent tudjon róla, nem árulta el a nővéreit.

– Te sem nézel ki rosszul. Olyan szépen lesültél! Megint Jotham jachtján kötöttél ki? – kérdezte. Jotham is PiKa volt, Mason legjobb barátja. Ő volt az oka, hogy Mason a tengerentúlon maradt. Jotham magával vitte Masont a testvére esküvőjére, a többi meg már a nyári vakáció feledésébe merült. Scarlett el is határozta, hogy büntetésképpen bűbájt bocsát Jothamre.

Mason megrázta a fejét.

– Nem, kihagytam a jachtot. Kiderült, hogy Portugáliában atom szörfparadicsom van.

– Nem is tudtam, hogy reménybeli szörfcsöves vagy. – Scarlett könnyed hangot ütött meg, pedig bosszankodott. Nem tudta, hogy Masont érdekli a szörfözés. Miért nem üzent erről? Az elmúlt hetek kaotikusak voltak, alig volt idejük beszélni. De merőben más, gondolta Scarlett, hogy őt az ügyvédi iroda merítette ki, míg Masont a *szörfözés*.

A fiú elvigyorodott.

– Jotham elvitte a jachtot Ibizára egy lánnyal, akivel az esküvőn jött össze. Nem akartam tartani nekik a gyertyát.

Nem is tudom, mi ütött belém, de felpattantam a Eurailre, és pár éjszakát egy ifjúsági szállón aludtam.

Scarlett szemöldöke felszaladt a homlokára.

– Egy *ifjúsági szállón*? Egy *jacht* helyett? – Jotham családi jachtja gyakorlatilag egy óceánjáró volt.

– Azért nem volt olyan rossz.

– Tuti, hogy nem hoztál haza ágyi poloskát? – méregette Scarlett gyanakodva, mire Mason nevetésben tört ki.

– Bárcsak ott lettél volna! Élvezted volna.

– Egy diákszállót? – húzta az orrát Scarlett. – Kétlem.

– Komolyan, Scar, olyan volt, mint azok a feliratos filmek, amiket úgy szeretsz – mondta Mason.

– Te meg utálod őket – vetette oda félvállról a lány. Mason mindig azt mondta, hogy ha olvasni akar, elővesz egy könyvet.

– Más volt, mint a családi vakációk vagy amiket a barátokkal töltesz, amikre muszáj elmenni – fordította komolyra a szót Mason. – Nem voltak városnézések, gálák, jachtok, elvárások... semmi ilyesmi. A magam ura voltam. Én osztottam be az időmet. Én döntöttem el, kivel akarok találkozni, hova akarok menni. Úgy éreztem, hogy... *szabad* vagyok. – Szaporábban beszélt, mint mindig, ha valami izgatta, mondjuk, Kant, az *Íliász* vagy a Dow. Ha nem ismerte volna, Scarlett azt hitte volna, megigézték.

– Majdnem úgy hangzik, mintha azt kívánnád, bárcsak ott maradtál volna – bukott ki belőle.

Mason arcára elgondolkodó kifejezés ült ki.

– Egy részem tényleg azt kívánja, bárcsak megtehetném. De csak akkor, ha te is velem lennél – tette hozzá sietve. – Itt minden olyan... előre meghatározott. Érted, mire gondolok?

– Nem – vont a szemöldökét Scarlett. – Miről beszélsz?

– A gyakornokoskodás meg az ügyvédjelöltség és a plusz diplomák – nyögött fel Mason. – Az apám biztosra veszi, hogy a nyomdokába lépek.

– Azt hittem, ezt szeretnéd – mondta Scarlett. *Azt hittem, ezt szeretnénk.* Részben a becsvágyat szerette Masonben. Majdnem felért az övével. Az egyhónapos évfordulójuktól kezdve ezt tervezték: ugyanarra a jogi karra fognak járni, lehetőség szerint a Harvardra, aztán a szüleik ügyvédi irodáiban fognak gyakornoki állást vállalni, és amikor elég tapasztalatot szereztek, elszakadnak tőlük, és megalapítják a saját irodájukat.

– Tudom... azt hittem, én is. De talán... – Mason szünetet tartott, és felsóhajtott, mintha a megfelelő szavakat keresné. – Nem is tudom. Tudod, számtalan más pálya és startup van a világban, amihez elég egy számítógép meg egy wifi kapcsolat. Megfordult már a fejedben, hogy elküldöd a szüleidet meg a Westerlyt melegebb éghajlatra, és hátat fordítasz mindennek?

Scarlett összehúzta a szemét. Egy startup? Most egyszerre Mark Zuckerberg lett?

– Minden, amit valaha akartam, itt van – mondta Scarlett. – A Kappa. Te. A családjaink. Végigcsövezni a világot olyanoknak való, akik nem tudják, mit keresnek. Azok nem mi vagyunk.

Mason vállat vont, és egy kirojtosodott fonott karkötővel játszott a csuklóján, amit Scarlett még sosem látott.

– Mason, minden rendben? – Hallgatott, míg a fiút nézte. Néha a csend erőteljesebb volt, mint a beszéd. Van, aki nem bírja a hallgatást, és Mason ilyen volt. Be kellett töltenie valamivel, mint egy gyertyának fényel a sötétséget.

Mason végül felpillantott, és rámosolygott.

– Persze. Hiszen veled vagyok. – Odahajolt, és futó csókot lehelt az ajkára, aztán kicsit megrázta a fejét. – Bocs, hogy olyan furcsán viselkedem. Az időeltolódás teszi, fejben még a hullámok között vagyok. – Összefonta az ujjait, és magához húzta Scarlettet.

A keze érintésére azonnal enyhült Scarlett nyugtalan-sága. Egy pillanatra lehunyta a szemét, és igyekezett elhinni, amit Mason az időeltolódásról mondott. Az anyja irodájában végigdolgozott hosszú napokon ő is kimerült volt. A szülői elvárásokat nála jobban senki sem ismerte. Masonnek újból hozzá kell szoknia a Westerlyhez. És miután együtt töltöttek egy kis időt, ismét a régi önmaga lesz. Így lesz, ebben biztos volt.

– Tényleg nagyon hiányoztál, Scar – mondta a fiú. – Itt tudod hagyni ezt a helyet, hogy behozzuk az elvesztegetett időt?

Scarlett egy pillanatig másra sem vágyott, mint arra, hogy átmenjen vele a PiKa-házba. De aztán eszébe jutott az időzítés, és elmormolt egy káromkodást.

– Nem lehet, Mason. Ma este lesz a toborzás – emlékeztette.

– Tudom, de úgy fest, minden sínen van. – Végighúzta az ujját a lány karján. – Kiugrasz egy órára, mi ezzel a gond?

Scarlett a fiú mellkasára tette a kezét.

– *Igenis* gond. Nem hagyhatom magukra a nővéreimet a toborzás előtt. Hogy nézne ki?

– Kit érdekel? – ráncolta a homlokát a fiú. – Hónapok óta nem láttuk egymást...

– És ki döntött így? – kérdezte Scarlett.

– Elkísérhettél volna – emlékeztette Mason. – Nagyszerűen éreztük volna magunkat. Két hónap együtt, tervek nélkül, úgy, hogy nem tartozunk egymáson kívül elszámolással senkinek...

– Veled ellentétben nem akartam csalódást okozni a családomnak – vágott vissza hirtelen támadt elkeseredéssel Scarlett. – Nem vagyok olyan, aki egy szempillantás alatt felpakol, és kilép két hónapra az életükből. – *És azt hittem, te is ilyen vagy*, lett volna kedve hozzátenni.

Mason két szemöldöke között megjelent egy ránc, és Scarlett akaratlanul is ismét aggódni kezdett, hogy nincs-e baj. Nem egészen ilyen hazatérésre számított. Pár másodperce még újra közel érezte magát a fiúhoz, aztán éppen olyan hirtelen megint megnyílt köztük a szakadék. Előbb Tiffany, most Mason. Úgy volt, hogy ez az ő éve, most miért nem érzi így? Mi zajlik Masonben?

Attól a perctől, hogy megismerkedtek, Scarlett tudta, hogy a fiú az övé lesz, hogy mindent elkövet majd, hogy megszerezze magának. De takarékosan bánt a képességeivel. Csak annyit tett, mint minden Holló: fénylőbbé varázsolta a saját bőrét, a haját csillogóbbá, a fogát fehérebbé, a nevetését csilingelőbbé. De egyszer sem érintette meg a fiú agyát vagy szívét. Természetesen a szabályok szerint tilos volt *belepiskálni* a másik szívébe, kukucskálni azonban nem.

Tiffany mindig belenézett a szívbe: ez valahol a tudomány és a költészet határán volt számára.

– Milyen szerencsések vagyunk, hogy bejáratosak lehetünk az emberi szívekbe – mondta egyszer.

Scarlett akkor a fejét csóválta, de most először érzett kísértést. Mi baj lehet, ha csak most az egyszer megérti, mit érez és gondol Mason?

Scarlett felnyúlt, és beletúrt a fiú hajába. Amikor nekifogott volna a varázslatnak, ismerős rebbenést érzett, mintha nem szerelem vagy izgalom mocorgott volna benne, hanem félelem. Félelem attól, mit fog látni. Mi lesz, ha a vártnál kevesebb szerelmet talál?

Ezt nem kockáztathatta meg. És nem tolakodhatott be így Mason magánszférájába. Őt nem ilyen fából faragták. De esetleg emlékeztethette, milyen remekül passzolnak egymáshoz. Végigcsúsztatta a kezét Mason nyakán, hátán, aztán a combján.

– Nincs egy órám, de öt percem van – mormolta.

Mason szeme elkerekedett.

– Itt? – Sosem voltak együtt a Kappában: a párokat nem engedték be a házba éjszakára.

Scarlett hosszú pillantást vetett rá, amikor a szoba másik végébe sétált, és behúzta az ajtót.

– Scar... – kezdte Mason.

De Scarlett már megelőzte. Felnyúlt, átfogta Mason nyakát, és magához húzta az arcát. Érezte, hogy az érintésére eltűnt Masonból minden tétovázás, és a csókja szenvedélyes és kemény lett. A falhoz nyomta a lányt, átkarolta a derekát, a másik kezével a hajába markolt.

Scarlett csók közben elmosolyodott, a kezével végigsimította a fiú izmos mellkasát. *Ez* volt az a Mason, akit ismert. Ilyen volt köztük a kapcsolat. A fiú hamarosan elfelejti, hogy mindent itt akar hagyni, és be akarja járni a világot. Eszébe jut majd, hogy pontosan ott vannak, ahol lenniük kell. És hogy összetartoznak.

– Letelt az idő – bontakozott ki percekkel később a csókból Scarlett. A fiú zihált, amikor Scarlett az ajtóhoz vezette.

– Kikészítesz, Scar – nyögött fel Mason.

– Holnap reggel találkozunk a kiválasztási szertartás után. Akkor befejezhetjük, amit elkezdtünk. – Scarlett palástolta a mosolyát, miközben Mason egy utolsó csókkal elköszönt, aztán kelleetlenül elfordult, hogy lemenjen a lépcsőn.

Lám, lám. Nem is kell varázslat. Mason máris a bűvkörébe került.